

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců
JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobci: a) **L. G.** nar. X,
bytem X,
b) **I. H.**, nar. X,
bytem X,
*oba zastoupeni Mgr. Tomášem Výborčíkem, advokátem,
se sídlem Huťská 1383, 272 01 Kladno,*

proti
žalované: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni,**
se sídlem Radobyčická 2465/12, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022, č. j. ZKI PL-O-3/132/2022-4,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobci brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022, č. j. ZKI PL-O-3/132/2022-4 (dále jen: „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrálního pracoviště Kralovice (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 15. 2. 2022, č. j. OR-281/2021-435. Tím bylo rozhodnuto o nesouhlasu žalobců s neopravením chyby v katastrálním operátu podle § 36 Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „*KatZ*“) tak, že se mu nevyhovuje. Výrokem II. pak správní orgán I. stupně rozhodl, že parcely č. X a XA v k. ú. a obci X, budou nadále v katastru nemovitostí evidovány s druhem pozemku lesní pozemek.

2. Žalobci jsou podílovými spoluvlastníky, přičemž každý vlastní podíl o velikosti ideální $\frac{1}{2}$ na pozemcích p. č. X, lesní pozemek, a p. č. XA, lesní pozemek, vše v k. ú. a obci X, zapsané na LV č. XD v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Kralovice (dále jen „*předmětné pozemky*“). Pozemky žalobců historicky vznikly oddělením z původního pozemku p. č. XB, lesní pozemek, v k. ú. a obci X, nyní zapsaného na LV č. XC v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Kralovice (dále jen „*pozemek XB*“).
3. Důvod k podání návrhu na opravu chyby v katastru nemovitostí shledávali žalobci v tom, že druh předmětných pozemků je chybně veden jako lesní pozemek, když ke změně z původního druhu pozemku pastvisko neexistuje ve sbírce listin katastrálního úřadu žádný relevantní titul.

Obsah žaloby

4. Důvod pro podání žaloby spatřují žalobci především v tom, že správní orgán I. stupně i žalovaný rozhodli zamítavě i přes zjevnou absenci podkladů pro taková rozhodnutí. Ačkoli žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal tak, aby byly naplněny zásady obsažené v § 2 až 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebyly tyto zásady v napadeném rozhodnutí dodrženy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovozuje závěry, které nemá nijak důkazně podložené a pouze spekuluje o důvodech, pro které došlo v roce 1979 ke změně druhu pozemků.
5. Je chybný názor žalovaného, že pozemkový katastr nebyl průběžně obnovován a že tyto historické evidence nelze považovat za katastrální operát. Do založení evidence nemovitostí v daném území byly závazné informace o jednotlivých nemovitostech opatřovány právě z pozemkového katastru, toto se týkalo i informací o druhu pozemku a jeho využití. Pokud by se vyšlo ze závěru žalovaného, že pozemkový katastr není považován za validní evidenci, pak by nebylo třeba při komplexním zakládání evidence nemovitostí nic porovnávat a stačilo by při jejím vzniku založit způsob využití a druh pozemku v nově zakládané evidenci. Při takovém postupu by však nedošlo k vyšetřování skutečného stavu a nebyly by naplněny podmínky ani tehdejší právní úpravy, která evidenci nemovitostí upravovala. Rovněž odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na „zakreslení značky lesní půda v mapě minimálně od roku 1967“ je zcela irelevantní, neboť faktickým a právním podkladem pro vedení evidence pozemkového katastru byly zápisy uvedené v jednotlivých knihovních vložkách. Navíc mapa z roku 1967, na níž odkazuje žalovaný, je pouze rukou psaný a doplňovaný dokument bez jakéhokoli právního významu, jelikož ze způsobu jeho vedení nelze dovodit, že údaje v něm uvedené jsou správné a závazné.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jako podklad pro změnu druhu pozemků uvádí výkaz změn, který má být opatřen podpisem a otiskem razítka zástupce tehdejšího MNV Chříč. Uvádí, že podpisem výkazu změn tehdejší vlastník odsouhlasil správnost údajů, které byly zapsány do evidence nemovitostí při jejím komplexním zakládání. Žalovaný však již neuvádí, na základě jakého titulu došlo k zápisu změny druhu pozemku XB do evidence nemovitostí. Samotný odkaz na výkaz změn nestačí k osvědčení, že v souladu s tehdejšími právními předpisy došlo k naplnění jedné z forem zákonného předpokladu pro změnu Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

druhu pozemku za současného vyjmutí pozemku ze zemědělského půdního fondu.

7. Z tehdy platné zákonné úpravy vyplývá, že zápisu do výkazu změn muselo vždy předcházet rozhodnutí, které sloužilo jako základní rámec pro provedení změn v operátu a až poté jako podklad pro zápis ve výkazu změn, který byl následně předložen orgánu geodézie k zapracování do evidence nemovitostí. Takové rozhodnutí ve sbírce listin katastrálního úřadu chybí, z výkazu změn vyplývá, že pozemek je veden jako pastvina, a pouze v oddílu „B Stav v evidenci nemovitostí“ je bez jakéhokoli podkladu náhle uveden jako lesní půda.
8. Žalovaný pouze spekuluje, pokud uvádí, že druh pozemku jako lesní pozemek byl veden pravděpodobně na základě místního šetření. Toto tvrzení není nijak podloženo. Ve sbírce listin není založena žádná listina týkající se místního šetření, není tak jisté, zda místní šetření proběhlo. Napadené rozhodnutí nemůže obstát, když jej žalovaný na základě tohoto tvrzení odůvodnil, je tedy potřeba napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že zákon č. 53/1966 Sb. o ochraně zemědělského půdního fondu začal platit až 1. 9. 1966, tedy v době, kdy pozemek již s největší pravděpodobností byl evidován jako lesní pozemek, a zákon č. 48/1959 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, nijak neupravuje povinnost zasílat orgánům geodézie a kartografie opis rozhodnutí o odnětí zemědělské půdy, tento opis tak nemusel existovat, nelze tak z nemožnosti jej dohledat usuzovat chybu v evidování předmětných pozemků s druhem lesní pozemek. Žalobci mají toto tvrzení za spekulaci bez jakéhokoli relevantního podkladu, jelikož tento závěr žalovaného patrně vychází z mapy se zákresem pozemku XB z roku 1967, přičemž tato mapa nemůže mít žádný právní význam, jelikož ze způsobu jejího vedení není možné dovozovat, že údaje v ní jsou správné a závazné. Žalovaný si je vědom potřeby existence rozhodnutí orgánu ochrany zemědělského půdního fondu o odnětí pozemku XB z evidence, jelikož bez něj by v roce 1979 nebylo možné při zakládání evidence nemovitostí legálně změnit druh pozemku z pastviny na lesní půdu, a to zvláště v době, kdy zemědělská půda byla zákonem chráněna.
10. Žalovaný k odůvodnění svých záměrů často užívá pojmy „s největší pravděpodobností“, „pravděpodobně“ či „mohlo“, tato vada napadeného rozhodnutí jej činí rozporným se zásadou přesvědčivosti rozhodnutí a také nepřezkoumatelným. Žalovaný pouze spekuluje o možném vývoji událostí, které do důsledku vedly ke změně druhu pozemku XB z pastviny na lesní pozemek, aby nakonec v závěru napadeného rozhodnutí jednu z možností, které mohly vést ke změně druhu pozemku v evidenci nemovitostí, prezentoval jako fakt – avšak bez jakéhokoliv relevantního důkazu, který by byl jen konání takového místního šetření dosvědčoval. Závěry žalovaného jsou tak pouze spekulativní a nemají jakoukoli důkazní oporu. Skutečnost, že ve sbírce listin není založena žádná listina dokládající změnu druhu pozemku na lesní pozemek, nemůže být přičítána k tíži žalobců. Naopak toto dokládá, že v katastrálním operátu je chybně evidován druh a způsob využití předmětných pozemků.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný má za to, že v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč historické evidence sloužily při zakládání evidence nemovitostí pouze jako podpůrný prostředek a že vztah historických evidencí k současnému operátu katastru nemovitostí je pouze nepřímý. Ke stejnému závěru došel i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 9. 2012, č. j. 1 As Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

43/2012-55.

12. K námitce žalobců, že mapa z roku 1967 je rukou psaný a doplňovaný dokument bez jakéhokoli právního významu, jelikož není možné dovozovat, že údaje v ní uvedené jsou správné a závazné, žalovaný uvedl, že mapa evidence nemovitostí byla součástí operátu evidence nemovitostí. Evidence nemovitostí obsahovala operát měřický, písemný, sbírku listin a sumarizační výkazy. Je samozřejmé, že podklad byl ručně psaný, neboť v roce 1967 neexistovala výpočetní technika dnešní doby, do analogových map byly změny doplňovány ručně.
13. Nutnost existence rozhodnutí pro zapsání změny v operátech evidence nemovitostí dovozují žalobci z ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, toto ustanovení se týká zápisu právních vztahů, nikoli obecně změn v evidenci nemovitostí. Z § 4 odst. 1 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, vyplývá, že podkladem pro změnu v operátu evidence nemovitostí může být i místní šetření.
14. Z nemožnosti dohledat listinu týkající se místního šetření nelze dovozovat ani chybu v evidování předmětných pozemků s druhem pozemku lesní pozemek, ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Od doby, kdy je pozemek XB evidován jako lesní pozemek, uběhlo již 55 let, uplynuly tedy i skartační lhůty. Nelze tedy požadovat, aby v současné době byly doloženy všechny písemnosti, tento názor zastává i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 134/2012-46.
15. Institut opravy chyby dle § 36 KatZ slouží zejména k opravě chybných údajů v katastrálních operátech, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru nebo nepřesnostmi při podrobném měření, zobrazení předmětu měření, v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud tyto chyby překračují mezní odchylky stanovené v prováděcí vyhlášce. Žalovaný však takový nesoulad v projednávané věci nezjistil, jelikož opravou chyby můžou být řešeny toliko situace, kdy údaje zapsané v katastru neodpovídají obsahu ve sbírce listin založených podkladů.
16. „Spekulativní“ pojmy užil žalovaný v napadeném rozhodnutí výhradně ve vztahu k evidovanému druhu pozemku XB před rokem 1967, jelikož prvním dochovaným důkazem o evidenci tohoto pozemku s druhem pozemku lesní pozemek je mapa evidence nemovitostí z roku 1967. To nijak nesnižuje přesvědčivost či přezkoumatelnost rozhodnutí, žalovaný pouze vyjádřil určitou míru nejistoty ohledně konkrétního způsobu provedení zápisu pozemku do evidence nemovitostí. Tato nejistota sama o sobě nemůže být důvodem pro opravení chyby v údajích katastru dle § 36 KatZ. Zmíněná nejistota může v žalobcích budít pochybnosti o tom, zda zápis druhu pozemku lesní pozemek byl proveden na základě relevantních podkladů, tato skutečnost zároveň vylučuje možnost identifikace konkrétního zřejmého omylu při vedení nebo obnově katastru, když jeho jednoznačné prokázání je podmínkou pro provedení opravy chyby.

Žalovaný podotkl, že žalobce získal předmětné pozemky v roce 2011 na základě kupní smlouvy ze dne 9. 6. 2011, žalobkyně pak získala podíl o velikosti jedné poloviny na předmětných pozemcích na základě darovací smlouvy ze dne 14. 2. 2013. Žalobci si tak byli vědomi, že předmětné pozemky jsou vedeny jako lesní půda. Žalovaný tak považuje návrh žalobců za ryze účelový. Ze spisu správního orgánu I. stupně vyplývá, že důvodem pro podání žaloby je skutečnost, že žalobci na pozemku p. č. XA provedli přístavbu ke stávající chatě bez stavebního povolení a v této věci vydal stavební úřad rozhodnutí o odstranění stavby, které je již pravomocné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Posouzení věci

17. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tím obě sporné strany výslovně ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasily.
18. Právní úprava opravy chyby v katastrálním operátu je obsažena v § 36 KatZ. Podle § 36 odst. 1 KatZ platí: *„Na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.“* Z tohoto ustanovení vyplývá, že chyba, která je podle něj opravitelná, se nachází v katastrálním operátu (jenž je podle § 5 odst. 2 KatZ tvořen souborem geodetických informací, souborem popisných informací, dokumentací výsledků šetření a měření pro vedení a obnovu souboru geodetických informací, sbírkou listin, protokoly o vkladech, záznamech, poznámkách, dalších zápisech, opravách chyb, námítkách proti obnovenému katastrálnímu operátu, výsledcích revize katastru a o záznamech pro další řízení). Nadto musí tato chyba vzniknout jedním ze způsobů upravených v citovaném ustanovení, tj. zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností. Existence těchto skutečností musí být ve správním řízení prokázána. Podstatou opravy chyby v katastrálním operátu je odstranění rozporu mezi jednotlivými částmi katastrálního operátu, nikoliv rozporu evidovaných údajů se skutečností. Cílem opravy chyby v katastrálním operátu je soulad mezi evidovanými zápisy a podklady obsaženými v katastrálním operátu. Dlužno rovněž podotknout, že právní úprava obsažená v § 36 KatZ obsahově zásadně navazuje na předchozí úpravu obsaženou v § 8 zákona č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona; proto je použitelná i judikatura Nejvyššího správního soudu vztahující se právě k předchozí právní úpravě.
19. V nyní řešené věci žalobci namítají, že v katastru nemovitostí evidovaný druh předmětných pozemků jako „lesní pozemek“ je nesprávný, neboť zápis tohoto druhu pozemku není podložen relevantním podkladem v katastrálním operátu; zápis se tak dle žalobců odehrál svévolným přepisem. Mají-li tedy žalobci zájem o využití institutu opravy chyby v katastrálním operátu, mohou z tohoto hlediska mířit jediné na chybu zřejmým omylem při vedení a obnově katastru ve smyslu shora citovaného § 36 odst. 1 písm. a) KatZ. Tomu také zcela formálně i materiálně odpovídá jejich návrh podaný dne 1. 12. 2021 správnímu orgánu I. stupně, který byl nazván coby „Návrh na opravu chyby v katastrálním operátu“ a výslovně odkazoval právě i na ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) KatZ.
20. K problematice výkladu pojmu chyby způsobené zřejmým omylem se vyjádřil Nejvyšší správní soud, jenž ve svém rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-130, č. 2098/2010 Sb. NSS, když uvedl: *„Vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře provedena nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).“

21. V témže rozsudku dále Nejvyšší správní soud uvedl (podtržení připojil Krajský soud v Plzni): *„Jak bylo uvedeno výše v historickém přehledu, katastr nemovitostí je přímý nástupce evidence nemovitostí, která vznikala postupně od poloviny let šedesátých do konce let osmdesátých. V daném případě je tedy de facto napadán nesprávný postup pracovníků střediska geodézie, kteří vytvářeli evidenci nemovitostí, a to podpůrně na základě pozemkových knih a dokumentů ze sbírky listin a na základě vlastního šetření skutečného stavu právních vztahů k té které nemovitosti. Nebyl-li pak zápis uvedený v pozemkové knize převzat do evidence nemovitostí, nemuselo se jednat pouze o opomenutí pracovníka tehdejšího střediska geodézie, ale i o výsledek šetření skutečného stavu věci, kdy mohlo vyjít najevo, že příslušný zápis již nemá opodstatnění. Z rozporu mezi zápisem v pozemkové knize (a listinou jej potvrzující) a zápisem v katastru nemovitostí proto nelze bez dalšího dovozovat zřejmý omyl při obnově a vedení katastru nemovitostí ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.“* Tato pasáž je pro projednávání případ rovněž relevantní, neboť žalobci se dovolávají opisu knihovní vložky č. 6 pozemkové knihy Hlince, v níž byla parcela č. PK XB (z níž byly posléze odděleny i předmětné pozemky) vedena jako pastvina, ale tento údaj již nebyl v roce 1979 převzat do evidence nemovitostí, protože bylo zjištěno, že jde o totožnou parcelu s parcelou EN XB, která již i tehdy byla vedena s druhem pozemku lesní půda. Evidování druhu pozemku lesní půda u parcely č. XB podpisem a otiskem razítka potvrdil ve výkazu změn, který souvisí se zápisem údajů z knihovní vložky č. 6 do evidence nemovitostí, i zástupce Městského národního výboru Chříč, do jehož obvodu tehdy katastrální území Hlince příslušelo. Od té doby pak bylo s danou parcelou dále právně nakládáno již jako s lesním pozemkem, a to včetně darovací smlouvy uzavřené dne 14. 2. 2013 mezi samotnými žalobci, na jejímž základě získala vlastnické právo k ideálnímu podílu ve výši 1/2 k předmětným pozemkům žalobkyně ad b) a jejíž kopie je součástí správního spisu (oba pozemky jsou i v této smlouvě vymezeny coby „lesní pozemek“).
22. Omyl, který způsobil chybu v katastrálním operátu, jejíž nápravy se lze postupem podle § 36 KatZ domoci, navíc musí být omylem zřejmým. Tím je vyjádřeno, že se musí jednat o omyl, který je seznatelný jednoduše, tzv. na první pohled. Takový omyl musí být patrný každému, fakticky o jeho existenci není spor, zcela jistě k jeho existenci nemusí být vedeno žádné dokazování či složité pátrání. Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2012, č. j. 57 A 93/2010-57, uvedl, že pojem zřejmý omyl *„je nutno vysvětlit tak, že se musí jednat o takový omyl, který je naprosto evidentní již při povrchním zkoumání. Bude-li třeba ke zjištění omylu provést podrobné zkoumání právní úpravy či skutkových okolností, o zřejmý omyl se jednat nebude. Institut opravy chybných údajů v katastru není řádným ani mimořádným opravným prostředkem proti úkonům katastrálního úřadu, ale institutem sloužícím k opravě evidentně chybných údajů katastru.“*
23. Z uvedených citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Plzni tedy jednak vyplývá: 1) samotný rozpor mezi údajem obsaženým v pozemkové knize a zápisem provedeným v katastru nemovitostí není automaticky případem zřejmého omylu při obnově a vedení katastru nemovitostí podle § 36 odst. 1 a) KatZ; 2) takový rozpor mohl vzniknout coby výsledek šetření skutečného stavu věci, kdy mohlo vyjít najevo, že příslušný zápis již nemá opodstatnění, přičemž jednalo-li by se o takový případ, nebylo by

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

možno hovořit o chybě v katastrálním operátu podle § 36 odst. 1 písm. a) KatZ, a proto by ani nebylo možné provést její opravu; 3) stejně tak by tomu bylo, pokud by tvrzený omyl, který měl chybu způsobit, bylo nutno složitě prokazovat či jinak šetřit, nebyl by tedy patrný na pomyslný první pohled, čímž by pozbyl kvalitu zřejmosti.

24. Výsledkem správního řízení o návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu bude tedy rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 4 KatZ, jež bude záviset na otázce, zda byla v katastrálním operátu shledána chyba ve smyslu § 36 odst. 1 KatZ, v projednávaném případě podle § 36 odst. 1 písm. a) KatZ. Takové rozhodnutí ale není určeno k odstraňování rozporu mezi skutečným stavem a stavem evidovaným v katastru nemovitostí, tím méně pak k odstraňování rozporů mezi obsahem dřívějších pozemkových knih a současného katastrálního operátu (a jemu předcházejícího operátu evidence nemovitostí). Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2021, č. j. 1 As 43/2012-55: *„Mezi veřejnými knihami, pozemkovým katastrem a jednotnou evidencí půdy na jedné straně a evidencí nemovitostí (katastrem nemovitostí) na straně druhé však panuje diskontinuita: tyto evidence sloužily pouze jako podpůrný prostředek při zakládání evidence nemovitostí, jejíž podstatou bylo vyšetřování skutečného stavu, a nelze je považovat za katastrální operát evidence nemovitostí, resp. nyní katastru nemovitostí. Vztah těchto historických evidencí k současnému operátu katastru nemovitostí je pouze nepřímý.“*
25. V nyní řešené věci se žalobci dovolávají ve svůj prospěch právě opisu knihovní vložky pozemkové knihy Hlince, který však není součástí katastrálního operátu a nebyl ani součástí operátu evidence nemovitostí. V průběhu vytváření evidence nemovitostí se nepochybně i z pozemkových knih vycházelo, nicméně kvůli jejich historicky podmíněné diskontinuitě je nebylo možno do evidence nemovitostí převzít úplně. Navíc je nutno poukázat na to, že evidence nemovitostí byla od samého počátku budována na zásadě souladu se skutečností, neboť podle § 3 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí platilo (podtržení připojil soud): *„Evidence nemovitostí zakládají, vedou a udržují v souladu se skutečným stavem orgány Ústřední správy geodézie a kartografie zřízené v okresech (dále jen "orgány geodézie")“*. Tomu pak odpovídal i legislativní pokyn obsažený v § 4 odst. 1 téhož zákona, podle něhož: *„Evidenci nemovitostí udržují orgány geodézie v souladu se skutečným stavem na základě ohlášených změn, místního šetření, popřípadě měření, a za součinnosti orgánů, organizací a občanů, jichž se týká.“* Přestože tedy stav zapsaný v pozemkové knize ve vztahu k pozemku č. XB svědčil o tom, že tento pozemek plnil funkci pastviny, neznamená to bez dalšího, že takový zápis měl být obsahem i evidence nemovitostí. Skutečně pak v projednávané věci správní orgány vyšetřily, že nejpozději od roku 1967 byl tento pozemek evidován jako lesní.
26. Soud konstatuje, že v projednávané věci nebyla naplněna hypotéza ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) KatZ, a již proto je napadené rozhodnutí věcně správné. Především je z obsahu žaloby a napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, že v této věci nemůže jít o chybu v katastrálním operátu způsobenou *zřejmým* omylem. Správní orgány – v reakci na podání žalobců – svá rozhodnutí odůvodnily právní a skutkovou argumentací, která v podstatě vylučuje, že by zde mohlo jít o jakýkoli *zřejmý* omyl, který by byl patrný tzv. na první pohled. Věc se má téměř zcela opačně: došlo-li v nyní řešeném případě k omylu, jednalo se o omyl, který by byl patrný až po provedení analýzy vývoje právní úpravy, jednotlivých způsobů pozemkové evidence, možností změn evidovaných údajů apod. Tuto skutečnost kromě žalobní argumentace, jež je sama o sobě poměrně pokročilá a vytváří polemiku s obdobně právně a skutkově pokročilým odůvodněním napadeného rozhodnutí, pak potvrzují i některé dílčí argumenty, které ve své žalobě vznášejí sami žalobci. Z nich je

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

především zřejmé, že žalobci svými tvrzeními nemíří na nějaký evidentní omyl, ale na svévolný postup pracovníků dřívějších středisek geodézie, kteří zhotovovali evidenci nemovitostí a kteří měli v rozporu s tehdy platným právem zapsat odlišný druh pozemku č. XB. Podle samotné žalobní argumentace se tak však nemělo stát očividným, každému zřejmým způsobem, neboť sami žalobci obsáhle a právně sofistikovaně argumentují ve prospěch svého názoru, že k zápisu takto změněného druhu pozemku byl potřebný konkrétní právní titul (např. rozhodnutí příslušného orgánu), který však není součástí katastrálního operátu. To je ovšem podstatně složitější právní otázka, než kterou by představovalo např. tvrzení, že v nynějším katastru nemovitostí je zapsán u předmětných pozemků jiný druh, než který přímo z obsahu katastrálního operátu vyplývá. Takovou situaci by podle názoru soudu bylo možno při splnění dalších podmínek považovat za zřejmý omyl. Avšak v situaci, kdy je nutno provádět analýzu několika historických právních úprav, a to nejen pozemkového práva, ale i práva soukromého, zabývat se jednotlivými způsoby evidence pozemků a procházet řadu i již historických dokumentů, přičemž výsledkem takového pátrání má být závěr, že zápis konkrétního údaje postrádá určitý právní podklad, nelze jinak než uzavřít, že se nemůže *ipso facto* jednat o případ zřejmého omylu. Nelze navíc přehlédnout, že ani výsledek této úvahy ještě sám nesvědčí dokonce ani o tom, že je v katastrálním operátu chyba: pořád je totiž možné, že chybějící právní podklad neznamena, že byl daný údaj evidován nesprávně. K tomu je pak potřeba provést další analýzu skutkového a právního stavu věci.

27. Současně však soud dospěl i k závěru, že v katastrálním operátu ani není chyba, kterou by bylo třeba postupem podle § 36 KatZ napravovat. Mezi účastníky není sporu o tom, že pozemek XB, z něhož byly posléze odděleny i předmětné pozemky, byl coby lesní půda evidován již v evidenci nemovitostí. Žalobci však poukazují na to, že v pozemkovém katastru byl pozemek XB veden coby pastvina. Chyba, či rozpor v katastrálním operátu by tedy vznikl, pokud by údaje obsažené v pozemkovém katastru byly součástí katastrálního operátu. Tak tomu však není. Vyjít je třeba z legální definice pojmu katastrální operát, resp. jeho obsahu. Příslušná právní úprava se nachází v § 5 odst. 2 KatZ, podle něhož je katastrální operát tvořen souborem geodetických informací, souborem popisných informací, dokumentací výsledků šetření a měření pro vedení a obnovu souboru geodetických informací, sbírkou listin, protokoly o vkladech, záznamech, poznámkách, dalších zápisech, opravách chyb, námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu, výsledcích revize katastru a o záznamech pro další řízení. Součástí katastrálního operátu *de lege lata* tedy není obsah bývalého pozemkového katastru.
28. Historicky pak vznikl katastrální operát převzetím operátu bývalé evidence nemovitostí. Podle § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona, platilo, že se operát evidence nemovitostí dnem účinnosti tohoto zákona (1. 1. 1993) považuje za katastrální operát. Operát evidence nemovitostí přitom podle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb., k provedení zákona o evidenci nemovitostí vytvářel a) operát měřický (mapa pozemkovou, mapa pracovní a mapa evidenční), b) operát písemný (výkaz změn, soupis parcel, evidenční listy, listy vlastnictví, seznam uživatelů a vlastníků, rejstřík uživatelů a vlastníků a seznam domů), c) sbírka listin (rozhodnutí a jiné listiny, záznam změn, polní náčrt, geometrické plány, zápisníky měřených směrů, úhlů a délek, výpočty geodetických údajů, výpočty výměr změněných parcel, soupisy hlášení apod.), d) sumarizační výkazy (úhrnné hodnoty druhů pozemků - kultur, sektorové přehledy o plochách kultur, přehledy úhrnných údajů evidenčních listů aj.). Do operátu evidence nemovitostí tedy nebyly převzaty automaticky údaje z bývalého pozemkového katastru, byť je nepochybné, že pozemkový katastr byl jedním z podkladů při zakládání evidence nemovitostí. Tvrzení, že jen proto (že byl Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pozemkový katastr jedním z podkladů při zakládání evidence nemovitostí), byly údaje pozemkového katastru převzaty do operátu evidence nemovitostí a tím i do katastrálního operátu, je však nesprávné.

29. Je tomu tak proto, že taková argumentace pomíjí způsob, kterým evidence nemovitostí vznikala. Zdá se, že právě tato otázka je pro žalobní argumentaci klíčová, neboť ta se soustředí kolem tvrzení, že právě při vzniku evidence nemovitostí došlo ke „svévolnému přepisu“ druhu pozemku XB. V této souvislosti je ovšem nutno odlišit dvě otázky: z hlediska předmětu řízení je totiž rozhodující pouze to, jaký je skutečně obsah katastrálního operátu (a co bylo obsahem operátu evidence nemovitostí). Jedině právě v obsahu katastrálního operátu lze totiž hledat chybu, která může být opravena postupem podle § 36 KatZ. Proto druhá otázka, a to jakým způsobem se součástí katastrálního operátu stal ten který záznam, je v takovém řízení relevantní jen potud, pokud může osvětlit pozadí již dříve identifikované chyby nalézající se v obsahu katastrálního operátu. Z tohoto pohledu by proto bylo možno uzavřít, že otázka zápisu pozemku XB do evidence nemovitostí coby lesního pozemku, ačkoliv byl dříve v pozemkovém katastru veden jako pastvina, již rámec tohoto řízení přesahuje. V katastrálním operátu totiž nejsou žádné podklady, které by svědčily o tom, že je tento pozemek, resp. předmětné pozemky patřící žalobcům, evidován nesprávně. Všechny součásti katastrálního operátu totiž vypovídají o tom, že tento pozemek je správně evidován jako lesní pozemek.
30. Přesto soud v zájmu lepší srozumitelnosti tohoto rozsudku konstatuje, že vytvoření evidence nemovitostí od 60. do 80. let 20. století bylo historicky podmíněnou reakcí na neutěšený stav tehdejší pozemkové evidence. V této souvislosti je třeba připomenout, že až do účinnosti tzv. středního občanského zákoníku č. 141/1950 Sb., tj. do 1. 1. 1951 byly převody nemovitostí založeny na intabulační zásadě, takže pozemkový katastr, který byl souvisle udržován a aktualizován, podával věrný obraz skutečnosti. Ustanovením § 111 odst. 1 středního občanského zákoníku však byla intabulační zásada opuštěna a k převodu vlastnictví nemovitostí, jakož i ostatních věcí individuálně určených, docházelo již samotným uzavřením smlouvy. Zápis převodu do pozemkové knihy tak již nebyl k převodu vlastnického práva nezbytný a nebyl dokonce ani povinný, neboť ustanovení § 112 středního občanského zákoníku toliko deklarovalo, že se převod vlastnictví k pozemku do pozemkové knihy zapíše. Tím ztratil pozemkový katastr svůj význam, přestal reflektovat skutečnost a přestal být i udržován. Proto nemohly být jím evidované údaje ani automaticky plně přeneseny do zřizované evidence nemovitostí.
31. Komplexní zakládání evidence nemovitostí prováděné na základě zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí a jeho prováděcího předpisu, vyhlášky č. 23/1964 Sb., kterou se provádí zákon o evidenci nemovitostí, bylo reakcí na dále neudržitelný stav pozemkové evidence, byť toliko v rozsahu potřeb tehdejšího plánovaného hospodářství. Z hlediska projednávané věci je pak klíčové ustanovení § 3 odst. 1 zákona o evidenci nemovitostí, podle něhož (podtržení připojil soud): „*Evidence nemovitostí zakládají, vedou a udržují v souladu se skutečným stavem orgány Ústřední správy geodézie a kartografie zřízené v okresech (dále jen "orgány geodézie").*“ Na tuto úpravu navazovalo ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona, podle něhož (podtržení připojil soud): „*Evidenci nemovitostí udržují orgány geodézie v souladu se skutečným stavem na základě ohlášených změn, místního šetření, popřípadě měření, a za součinnosti orgánů, organizací a občanů, jichž se týká.*“ Z citovaných ustanovení se podává, že podstatným hlediskem pro evidenci nemovitostí byla otázka jejího souladu se skutečným stavem. Významné je pak i posléze citované ustanovení zakotvující podklady, na jejichž základě byla evidence nemovitostí udržována, mezi nimiž

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

je i místní šetření.

32. Ze shora citované právní úpravy pak vyplývá nejen to, že údaje z pozemkového katastru nebyly a nejsou součástí operátu katastru nemovitostí, ale i to, že ke změnám evidence druhu pozemků přistupovaly střediska geodézie na základě faktického (skutečného) stavu, mj. i na základě místního šetření.
33. Shora uvedené shrnuto: údaje z pozemkového katastru nebyly plně převzaty do operátu evidence nemovitostí, byť byly při jejím pořizování použity (v tomto směru lze odkázat na popis průběhu zápisu parcely XB z evidence nemovitostí na čtvrté straně napadeného rozhodnutí), to z nich však nečiní součást katastrálního operátu (operátu evidence nemovitostí), jehož součástí jsou (byly) legálně vymezeny. Tyto údaje podléhaly revizi středisky geodézie, která byla povinna zachytit do evidence nemovitostí skutečný stav. Podmínkou zápisu takového údaje, např. právě pokud jde o druh pozemku, nebylo rozhodnutí, ale mohl jím být i výsledek místního šetření, ohlášení změn apod.
34. Žalobci pak mají pravdu v tom, že ve správním spisu se nenachází žádná listina, ze které by bylo patrné, zda skutečně proběhlo místní šetření, v jehož rámci byl pozemek XB v evidenci nemovitostí zapsán jako lesní. Stejně tak ale z obsahu správního spisu není zřejmé ani to, že by neproběhlo. Soud pouze podotýká, že dle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 23/1964 Sb., byly orgány geodézie povinny zpravidla každoročně vyšetřovat a zaměřovat ohlášené nebo jinak zjištěné změny mj. i druhů pozemků a podle § 5 odst. 2 cit. vyhlášky byly povinny vždy jednou za pět let přezkoumat soulad evidence nemovitostí se skutečným stavem na území celé obce, což možnost, že místní šetření proběhlo, spíše podporuje, ale pochopitelně v žádném případě neprokazuje. Je tedy pravdou, že závěr žalovaného o tom, že podkladem k zanesení změny do evidence nemovitostí bylo právě místní šetření, je závěrem toliko nejpravděpodobnějším, nikoli však prokázaným. Aby však mohly správní orgány v projednávaném případě vyhovět návrhu žalobců na opravu chyby v katastrálním operátu, muselo by být naopak evidentní, že skutečně ke změně evidence předmětných pozemků, resp. pozemku XB, došlo zjevným omylem, nikoli že katastrální operát je v určitém ohledu neúplný, případně že nebyl plně respektován předepsaný procesní rámec při zápisu druhu konkrétního pozemku. Předmět dokazování je tedy zaměřen poněkud jiným směrem, než jakým požadují žalobci. V řízení o opravě chyby v katastrálním operátu není povinností správních orgánů předložit navrhovatelům kompletní katastrální operát včetně jeho historického vývoje a jednotlivých podkladů, na jejichž základě byly provedeny jednotlivé změny evidovaných údajů s tím, že sebemenší chyba či nenávaznost bude znamenat potřebu provedení opravy (takový požadavek by i kvůli složité historii pozemkových evidencí ve 20. století byl těžko splnitelný nepochybně v celé řadě případů), ale posoudit, zda se v katastrálním operátu vyskytuje chyba, která je opravitelná postupem podle § 36 KatZ. Takovou chybu však v projednávané věci správní orgány nenalezly.
35. Žalobci se rovněž mýlí, pokud dovozují, že do doby založení evidence nemovitostí byly závazné informace o jednotlivých nemovitostech pro účely jejich převodu opatřovány právě z pozemkových knih. Jak vyplývá ze shora již podaného historického výkladu, v období od účinnosti tzv. středního občanského zákoníku naopak zápisy do pozemkového katastru neměly pro jednotlivé převody vlastnického práva konstitutivní smysl, a proto se často ani neprováděly. Pokud pak jde o „jiné obdobné tehdy vedené evidence“, které žalobci ani nejmenují, přichází v úvahu zřejmě např. jednotná evidence půdy, jejíž vedení však postrádalo i zákonný podklad, založena byla jen na usnesení vlády č. 192 z 25. 1. 1956, a jež měla podobu zjednodušené evidence užívacích vztahů. Ani ona se Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

však nestala součástí katastrálního operátu (resp. operátu evidence nemovitostí), a proto ani v ní obsažené záznamy nemohou založit chybu v katastru nemovitostí, která by byla odstranitelná postupem dle § 36 KatZ.

36. Jde-li o tvrzení žalobců týkající se poukazu žalovaného o „zakreslení značky lesní půda“ v mapě minimálně z roku 1967, soud se neztotožňuje se žalobci v tom, že by se jednalo o poukaz irelevantní. Tento poukaz totiž není možno vytrhávat z kontextu, ve kterém jej žalovaný použil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný tento poukaz použil za účelem vyvrácení tvrzení žalobců, že ke změně druhu pozemku XB na lesní pozemek došlo až v roce 1979. Právě v souvislosti s tímto tvrzením žalovaný poukázal na to, že správní orgán I. stupně prověřením všech dostupných podkladů zjistil, že tato parcela byla evidována jako lesní pozemek minimálně od roku 1967, že kdy pochází zakreslená značka „lesní půda“ v mapě evidence nemovitostí u této parcely. To je přitom velmi podstatné právě proto, že, jak už bylo v tomto rozsudku uvedeno, s účinností již zmíněného zákona č. 22/1964 Sb., tj. od 1. 4. 1964, měla střediska geodézie povinnost udržovat evidenci nemovitostí v souladu se skutečností, přičemž podkladem pro záznam určité skutečnosti (např. právě druhu pozemku) mohlo být mj. i provedené místní šetření (k tomu srov. § 5 odst. 3 vyhlášky 23/1964 Sb., podle něhož změny v operátech evidence nemovitostí provádějí orgány geodézie z úřední povinnosti na základě listin, návrhů a oznámení orgánů, organizací a občanů, jakož i dalších podkladů uvedených v § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 22/1964 Sb., tedy mj. právě i místního šetření). Navíc je třeba poukázat na to, že právě i mapa evidence nemovitostí z roku 1967, na níž je zmíněná značka uvedena, součástí operátu evidence nemovitostí byla (na rozdíl od záznamů pozemkového katastru, na které poukazovali žalobci), takže skutečnost, že již v roce 1967 byl pozemek XB evidován jako lesní, je z hlediska předmětu tohoto řízení relevantní, když potvrzuje shodu mezi evidovaným stavem a podklady obsaženými v katastrálním operátu přinejmenším právě od roku 1967. Dlužno poté dodat, že skutečnost, že evidence je v mapě z roku 1967 provedena ručně, nic nemění na jejím významu. Jen stěží si lze představit užití výpočetní techniky pro evidenci druhu pozemkových parcel v roce 1967, jak správně podotkl žalovaný. Relevanci této mapy pak není možno odvozovat od způsobu, kterým byla technicky vedena, ale od skutečnosti, že tato mapa byla součástí operátu evidence nemovitostí, jak už soud výše uvedl.
37. Je to pak právě výkaz změn VZ 2060/1979, v němž je změna druhu pozemku XB na lesní půdu stvrzena i ze strany zástupce jeho tehdejšího vlastníka, Městského národního výboru Chříč. Tato skutečnost jen dokresluje, že i z pohledu tehdejšího vlastníka byla taková evidence tohoto pozemku v souladu se skutečností a že se nejednalo o svévolný přepis, o kterém hovoří žalobci. Jde-li pak o argumentaci žalobců týkající se absence rozhodnutí o vyjmutí pozemku XB ze zemědělského půdního fondu v katastrálním operátu, je nutno poukázat na to, že v této části žaloby žalobci opět pouze zmiňují určitou spekulativnost závěrů žalovaného, aniž by jeho argumentaci ovšem vyvrátili. Je totiž zřejmé, že i kvůli časovému odstupu nejsou všechny listiny, které mohly v danou dobu existovat (či existovat dle tehdy účinné právní úpravy měly), nyní již dohledatelné. Jen samotné takové zjištění ovšem není způsobilé založit chybu v katastrálním operátu, která je odstranitelná postupem podle § 36 KatZ. Jak už soud konstatoval vícekrát v tomto rozsudku, postup dle § 36 KatZ míří na odstranění zjevných chyb v katastrálním operátu. Ty nemohou být z povahy věci založeny jen tím, že není dohledatelná určitá historická listina vztahující se nějakým způsobem k evidovanému pozemku, pakliže nejsou skutečné pochybnosti o správnosti údaje evidovaného v katastru nemovitostí ve vztahu k obsahu katastrálního operátu. Takové pochybnosti nemůže podle názoru soudu založit ani nedostupnost Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí o vyjmutí pozemku XB ze zemědělského půdního fondu. To platí tím spíše, že byť úvaha předestřená žalovaným v napadeném rozhodnutí, podle níž mohlo takové rozhodnutí být vydáno, aniž by existovala povinnost zasílat jeho opis orgánům geodézie (podle zákona č. 48/1959 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, když takovou povinnost upravoval až zákon č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu účinný ovšem až od 1. 9. 1966, tedy v době, když již zřejmě byl pozemek XB evidován coby lesní půda), nebyla žalobními tvrzeními vyvrácena, ale opět toliko učiněna spornou s ohledem na její spekulativnost, kterou však ani žalovaný nezastírá. Je třeba připustit, že s ohledem na faktor plynutí času a poměrně složitý vývoj evidence půdy v daném období nemusejí být v nynější době již dostupné všechny dokumenty (listiny), které se vztahují ke konkrétním pozemkům a které by za jiných okolností nepochybně dostupné byly. Znovu však soud zdůrazňuje, že samotná tato okolnost nezpůsobuje chybu v katastrálním operátu, neboť účelem řízení o opravě chyby v katastrálním operátu není vyšetření všech okolností, za nichž byla určitá skutečnost historicky evidována. Takový postup by totiž nakonec vedl až k rozvratu katastru nemovitostí, neboť jakákoli historická pochybnost o evidenci konkrétního záznamu by musela vyústit v obnovení platnosti posledního „nezpochybněného“ údaje, a to bez ohledu na fakticitu současného stavu. Naopak je třeba trvat na naplnění účelu institutu odstranění chyby v katastrálním operátu, jak vyplývá z příslušných ustanovení KatZ a relevantní judikatury.

38. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není ani zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobci spatřují v tom, že žalovaný ve své argumentaci používá obraty „s největší pravděpodobností“ či „pravděpodobně“, popř. „mohlo“. Napadené rozhodnutí však není založeno na spekulacích. Podstata napadeného rozhodnutí tkví v závěru, že správní orgány nezjistily chybu v katastrálním operátu, kterou by bylo možno opravit podle § 36 KatZ. Tento závěr i jeho přezkoumatelné zdůvodnění jsou z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné. Je pravdou, a soud to shora rovněž uvedl, že v některých případech žalovaný skutečně zmíněné výrazy vyjadřující sníženou míru průkaznosti použil. Týká se to však jen dílčí argumentace reagující na některé odvolací námitky žalobců. Konkrétně se jedná o otázku důkazu o uskutečnění místního ohledání a dále o otázku důvodů absence rozhodnutí o vyjmutí pozemku XB ze zemědělského půdního fondu. V obou případech jde jednak o argumentaci spíše podružnou, neboť ani v jednom případně nemohly příslušné skutečnosti samy o sobě založit chybu v katastrálním operátu, jednak jde o prostý následek nemožnosti rekonstruovat přesný průběh událostí vztahujících se určitým způsobem k evidenci pozemků s odstupem téměř 60 let. Žalovaný však přesto i v těchto případech svá stanoviska dostatečně zdůvodnil. Ostatně i to, že žalobci nebyli schopni jeho závěry v žalobě vyvrátit, je nepochybně rovněž následkem stejné situace: totiž že některé listiny již zkrátka dostupné nejsou. Proto není určité skutečnosti možno jednoznačně prokázat ani vyvrátit. To ale neznamená, že je katastrální operát v tomto směru zatížen chybou. Právě její existence je ale nutným předpokladem pro provedení postupu podle § 36 KatZ. Jeho smyslem však není bazírování na povinnosti správních orgánů prokazovat každou jednotlivost vztahující se k evidenci konkrétního pozemku, aniž by panovaly faktické pochybnosti o správnosti zápisu v katastru. V této souvislosti totiž nelze přehlédnout ani to, že i žalobce sám v darovací smlouvě ze dne 14. 2. 2013, jíž převedl vlastnictví ideální poloviny předmětných pozemků na žalobkyni, tyto pozemky identifikoval se způsobem využití „lesní pozemek“. Sám předmětné pozemky nabyl od své právní předchůdkyně již v roce 2011. Z těchto skutečností vyplývá, že musel být srozuměn s tím, že jsou vedeny jako lesní pozemky, přičemž tento údaj dlouhodobě nespороval. I to je podle názoru soudu podpůrným argumentem pro závěr, že chyba, o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jejíž nápravu žalobci usilovali, se v katastrálním operátu nevyskytuje.

Závěr a náklady řízení

39. Soud dospěl závěru, že ani jeden žalobní bod není důvodný. Proto žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
40. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem její běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaná v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložila. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. listopadu 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu